

Chị tôi

Tác Giả: Lê Má Hân

Thứ Sáu, 29 Tháng 7 Năm 2011 10:54

Chiếc xe bus đưa chị ra phi trường Narita (NRT) khu đất rộng sau góc phố.

Tôi lòng quay gót băng ngang qua đường ngẩng đầu trông về nhà. Tuy sống ở khu phố này hơn mười năm, nhưng mãi đến hai năm gần đây, tôi mới khám phá ra tuyến xe bus chủ yếu thuộc đường NRT chỉ mất 55 phút và nhanh hơn xe đi trong thành phố mà lại có thể mang theo hành lý nặng. Từ đó, tôi thường chọn phương tiện làm phương tiện đưa đón mẹ khi có dịp đi xa.

Vào tận ngày cuối tháng đang ngổn ngang và hazy ng Tây, nó chĩa đầu sọc đỏ xóa tan đi cái lạnh lẽo của mặt buồm chỉ u cu ở Đông thành phố sát mé biển. Từ nhà tôi ra biển gần 10m. Đường đây, ta có thể ngửi thấy mùi tanh của gió biển thổi vào.

Khoảng ba chục năm trước, toàn bộ vùng này đều là biển nước mê mông. Chính phủ cho công nhân ngăn bờ, đắp đê, và họ đã xây dựng lên một khu phố rộng lớn, trù phú như ngày nay. Nếu không có các công nhân, chắc chắn ai đoán được rằng khu vực quanh nơi tôi sinh sống hiện nay, trước kia hoàn toàn là biển cả.

Chiều nay, chị hờn hờ kéo vali lên đường về nước, bỏ tôi lại đây một mình với nỗi lo "phóng xạ" đang treo lơ lửng trên đầu.....

[The text in this block is heavily obscured by a large black redaction box.]